

BISBAT DE LLEIDA Full Dominical

TRIDU PASQUAL 2013

24 de març de 2013

D'acord amb les possibilitats d'espai de la nostra publicació, en les pàgines següents oferim textos bíblics de les celebracions de la Setmana Santa.

De acuerdo con las posibilidades de espacio de nuestra publicación, en las páginas siguientes ofrecemos textos bílicos de las celebraciones de la Semana Santa.

DIJOUS SANT

► Lectura del llibre de l'Èxodo (Ex 12,1-8.11-14)

En aquells dies, el Senyor digué a Moisès i a Aharon mentre eren al país d'Egipte: «Per a vosaltres, aquest mes serà el primer de tots els mesos de l'any. Digueu a tota la comunitat del poble d'Israel: "El dia deu d'aquest mes, que cada família, cada casa, prengui un anyell o un cabrit. Si una família fos massa petita, que el prengui junt amb la família del veí més pròxim, fins a completar el nombre de persones. Compteu quants en calen per menjar-se'l. Que sigui mascle, sense tara, i que no tingui més d'un any. Podeu prendre igual un anyell que un cabrit. L'heu de guardar fins al dia catorze del mes, i que tots els qui formen part de la comunitat del poble d'Israel el degollin al capvespre d'aquell dia, que prenguin la seva sang i en posin als dos muntants i a la llinda de les cases on se'l menjaran.

Aquella mateixa nit han de menjar-ne la carn, rostida a la brasa, amb pans sense llevat i herbes amargues. Per a menjar-vos-el, aneu cenyits, amb les sandàlies posades i el bastó a la mà, i us l'heu de menjar a corre-cuita: aquesta víctima és la Pasqua, és a dir, el "pas" del Senyor. Aquella nit passaré pel país d'Egipte i faré morir tots els primogènits d'Egipte, tant els dels homes com els dels animals, i faré justícia contra les divinitats d'Egipte. Jo sóc el Senyor. La sang serà un senyal a les cases on vosaltres viviu. Quan veuré la sang, passaré enllà i, al moment que jo castigui el país d'Egipte, no caurà damunt vostre la plaga de l'extermini.

Tingueu aquest dia com un memorial, i celebren-lo amb un pelegrinatge en honor del Senyor. Que totes les generacions el celebrin com una institució perpètua".»

► Salm responsorial

R. *El calze de la benedicció és comunió amb la sang de Crist.*

► Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint

(1Co 11,23-26)

Germans, aquesta tradició que jo he rebut i que us he transmès a vosaltres, ve del Senyor. Jesús, el Senyor, la nit que havia de ser entregat prengué el pa i, dient l'acció de gràcies, el partí i digué: «Això és el meu cos, ofert per vosaltres. Feu això per celebrar el meu memorial». Igualment prengué el calze, havent sopat, i digué: «Aquest calze és la nova aliança segellada amb la meua sang. Cada vegada que en beureu, feu-ho per celebrar el meu memorial». Així, doncs, cada vegada que mengueu aquest pa i beveu aquest calze anuncieu la mort del Senyor fins que torni.

► Lectura de l'evangelí segons sant Joan (Jn 13,1-15)

Eren ja les vigílies de la festa de la Pasqua. Jesús sabia que havia arribat la seva hora, la de passar d'aquest món al Pare. Ell que sempre havia estimat els seus en el món, ara els demostrà fins a quin punt els estimava.

Durant el sopar, quan el diable ja havia posat en el cor de Judes, fill de Simó Iscariot, la resolució de traïr-lo, Jesús, conscient que el Pare li havia deixat a les mans totes les coses, conscient que venia de Déu i a Déu tornava, s'aixecà de taula, es tragué el mantell i se cenyí una tovallola; després tirà aigua en un gibrell i es posà a rentar els peus als deixebles i a eixugar-los-els amb la tovallola que duia a la cintura.

Quan anava a rentar Simó Pere, aquest li diu: «Senyor, vós voleu rentar-me els peus a mi?» Jesús li respon: «Ara no entens això que faig; ho entendràs després». Pere li diu: «Mai de la vida! Vós no em rentareu els peus». Jesús li contestà: «Si no et rento, tu no ets dels meus». Li diu Simó Pere: «Si és així, Senyor, no em renteu només els peus: renteu-me també les mans i el cap». Jesús li respon: «Qui s'ha banyat només necessita rentar-se els peus; ja està net tot ell. I vosaltres ja esteu nets, encara que no tots». Jesús sabia qui l'havia de traïr; per això deia que no tots estaven nets.

Després de rentar-los els peus, quan s'hagué posat el mantell i assegut a taula els digué: «Enteneu això que us acabo de fer? Vosaltres em dieu "Mestre" i "Senyor", i feu bé de dir-ho, perquè ho sóc. Si, doncs, jo, que sóc el Mestre i el Senyor, us he rentat els peus, també vosaltres us ho heu de fer els uns als altres. Us he donat exemple perquè vosaltres ho feu tal com jo us ho he fet.»

► Lectura del libro del Éxodo (Ex 12,1-8.11-14)

En aquellos días, dijo el Señor a Moisés i a Aarón en tierra de Egipto: «Este mes será para vosotros el principal de los meses; será para vosotros el primer mes del año. Decid a toda la asamblea de Israel: "El diez de este mes cada uno procurará un animal para su familia, uno por casa. Si la familia es demasiado pequeña para comérselo, que se junten con el vecino de casa, hasta completar el número de personas y cada uno comerá su parte hasta terminarlo. Será un animal sin defecto, macho, de un año, cordero o cabrito. Lo guardaréis hasta el día catorce del mes, y toda la asamblea de Israel lo matará al atardecer. Tomaréis la sangre y rociaréis las dos jambas y el dintel de la casa donde lo hayáis comido.

Esa noche comeréis la carne, asada al fuego, comeréis panes sin fermentar y verduras amargas. Y lo comeréis así: la cintura ceñida, las sandalias en los pies, un bastón en la mano; y os lo comeréis a toda prisa, porque es la Pascua, el paso del Señor. Yo pasaré esa noche por la tierra de Egipto y heriré a todos los primogénitos del país de Egipto, desde los hombres hasta los

ganados, y me tomaré justicia de todos los dioses de Egipto. Yo, el Señor. La sangre será vuestra señal en las casas donde estéis; cuando vea la sangre, pasaré de largo; no os tocará la plaga exterminadora, cuando yo pase hiriendo a Egipto.»

«Este día será para vosotros memorable, en él celebraréis la fiesta del Señor, ley perpetua para todas las generaciones".»

► Salmo responsorial

R. *El cáliz de la bendición es comunión con la sangre de Cristo.*

► Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios

(1Co 11,23-26)

Hermanos: Yo he recibido una tradición, que procede del Señor y que a mi vez os he transmitido: Que el Señor Jesús, en la noche en que iban a entregarlo, tomó pan y, pronunciando la acción de gracias, lo partió y dijo: «Esto es mi cuerpo, que se entrega por vosotros. Haced esto en memoria mía.» Lo mismo hizo con el cáliz después de cenar, diciendo: «Este cáliz es la nueva alianza sellada con mi sangre; haced esto cada vez que lo bebáis, en memoria mía.» Por eso, cada vez que coméis de este pan y bebéis de este cáliz, proclamáis la muerte del Señor, hasta que vuelva.

► Lectura del santo evangelio según san Juan (Jn 13,1-15)

Antes de la fiesta de la Pascua, sabiendo Jesús que había llegado la hora de pasar de este mundo al Padre, habiendo amado a los suyos que estaban en el mundo, los amó hasta el extremo.

Estaban cenando (ya el diablo le había metido en la cabeza a Judas Iscariote, el de Simón, que lo entregara) y Jesús, sabiendo que el Padre había puesto todo en sus manos, que venía de Dios y a Dios volvía, se levanta de la cena, se quita el manto y, tomando una toalla, se la ciñe; luego echa agua en la jofaina y se pone a lavarles los pies a los discípulos, secándoselos con la toalla que se había ceñido.

Llegó a Simón Pedro, y este le dijo: «Señor, ¿lavarme los pies tú a mí?» Jesús le replicó: «Lo que yo hago tú no lo entiendes ahora, pero lo comprenderás más tarde.» Pedro le dijo: «No me lavarás los pies jamás.» Jesús le contestó: «Si no te lavo, no tienes nada que ver conmigo.» Simón Pedro le dijo: «Señor, no sólo los pies, sino también las manos y la cabeza.» Jesús le dijo: «Uno que se ha bañado no necesita lavarse más que los pies, porque todo él está limpio. También vosotros estáis limpios, aunque no todos.» (Porque sabía quién lo iba a entregar, por eso dijo: «No todos estáis limpios.»)

Cuando acabó de lavarles los pies, tomó el manto, y se lo puso otra vez y les dijo: «¿Comprendéis lo que he hecho con vosotros? Vosotros me llamáis "el Maestro" y "el Señor", y decís bien, porque lo soy. Pues si yo, el Maestro y el Señor, os he lavado los pies, también vosotros debéis lavaros los pies unos a otros; os he dado ejemplo para que lo que yo he hecho con vosotros, vosotros también lo hagáis.»

El Darrer Sopar, pintura de Salvador Dalí. National Gallery of Art, Washington

DIVENDRES SANT

► **Primera lectura:** Isaïes 52,13-53,12

► **Salm responsorial** (30)

R. *Pare, confio el meu alè a les vostres mans.*

En vós, Senyor, m'emparo, / que no en tingui un desengany. / Allibereu-me, vós que sou bo; / confio el meu alè a les vostres mans, / vós, Déu fidel, m'heu rescatat. R.

Sóc la befa dels enemics, / burla dels veïns, / esglai dels coneguts. / Es decanten de mi els qui em veuen pel carrer, / els seus cors m'han oblidat com si fos mort, / em tenen per una eina que no és bona per a res. R.

Però jo confio en vós, Senyor, / us dic: «Sou el meu Déu, / teniu el meu destí a les vostres mans; / deslliureu-me dels enemics que em persegueixen.» R.

Deixeu veure al vostre servent / la claror de la vostra mirada; / salveu-me per l'amor que em teniu. / Sigueu valents, tingueu coratge, / tots els qui espereu en el Senyor. R.

► **Lectura de la carta als cristians hebreus**

(He 4,14-16;5,7-9)

Germans, mantingueu ferma la fe que professem, ja que en Jesús, el Fill de Déu, tenim el gran sacerdot que, travessant els cels, ha entrat davant Déu. Perquè el gran sacerdot que tenim no és incapaç de compadir-se de les nostres febleses: ell, igual que nosaltres, ha estat provat en tot, encara que sense pecar. Per tant, acostem-nos confiadament al tron de la gràcia de Déu perquè es compadeixi de nosaltres, ens aculli i ens concedeixi, quan sigui l'hora, l'auxili que necessitem.

Ell, Jesús, durant la seva vida mortal, s'adreçà a Déu que el podia salvar de la mort, pregant-lo i suplicant-lo amb grans clams i amb llàgrimes. Déu l'escoltà per la seva submissió. Així, tot i que era el Fill, aprengué en els sofriments què és obeir, i un cop consagrat sacerdot es convertí en font de salvació eterna per a tots els qui se li sotmeten.

► **Passió de nostre Senyor Jesucrist segons sant Joan** (Jn 18,1-19,42) (fragment)

C. En aquell temps, Jesús sortí amb els seus deixebles cap a l'altra banda del torrent Cedrón. Allà hi havia un hort, i Jesús hi entrà amb els deixebles. Judes, el qui el traïa, coneixia bé aquell indret, perquè Jesús s'hi havia reunit sovint amb els seus deixebles. Per això Judes prengué un destacament de soldats romans i alguns homes de la guàrdia del temple, que li havien proporcionat els grans sacerdots i els fariseus, i se'n hi anà. Venien amb llanternes i torxes i tots armats. Jesús, que sabia prou tot el que li venia al damunt, s'avançà i els preguntà:

† «Qui busqueu?»

C. Li respongueren:

S. «Jesús de Natzaret.»

C. Els diu:

† «Sóc jo.»

C. També hi havia amb ells Judes, el qui el traïa. Així que Jesús els digué: «Sóc jo», retrocediren i caigueren per terra. Jesús tornà a preguntar-los:

† «Qui busqueu?»

C. Li digueren:

S. «Jesús de Natzaret.»

C. Ell els respongué:

† «Ja us he dit que sóc jo. Però si és a mi que busqueu, deixeu que aquests se'n vagin lliurement.»

C. S'havia de complir el que havia dit Jesús: «No n'he perdut ni un dels qui vós m'heu donat». Simó Pere es tragué una espasa que portava, atacà el criat del gran sacerdot i li tallà l'orella dreta. Aquell criat es deia Malcus. Jesús digué a Pere:

† «Guarda't l'espasa a la beina. No he de beure el calze que el Pare m'ha donat?»

[...]

C. Prengueren Jesús, i sortí, portant-se ell mateix la creu, cap a l'indret conegut amb el nom de lloc de la Calavera, en hebreu Gòlgota. Allà el crucificaren. Juntament amb ell en crucificaren dos més, posats a banda i banda amb Jesús al mig. Pilat féu escriure un rètol i el féu posar a la creu. Duia escrit: «Jesús, el Natzarè, el rei dels jueus.»

► **Primera lectura:** Isaïes 52,13-53,12

► **Salmo responsorial** (30)

R. *Padre, a tus manos encomiendo mi espíritu.*

A ti, Señor, me acojo; / no quede yo nunca defraudado; / tú, que eres justo, ponme a salvo. / A tus manos encomiendo mi espíritu; / tú, el Dios leal, me librarás. R.

Soy la burla de todos mis enemigos, / la irrisión de mis vecinos, / el espanto de mis conocidos; / me ven por la calle y escapan de mí. / Me han olvidado como a un muerto, / me han desechado como a un cacharro inútil. R.

Pero yo confío en ti, Señor, / te digo: «Tú eres mi Dios.» / En tu mano están mis azares; / líbrame de los enemigos que me persiguen. R.

Haz brillar tu rostro sobre tu siervo, / sálvame por tu misericordia. / Sed fuertes y valientes de corazón, / los que esperáis en el Señor. R.

► **Lectura de la carta a los Hebreos**

(He 4,14-16;5,7-9)

Hermanos:

Mantengamos la confesión de la fe, ya que tenemos un sumo sacerdote grande, que ha atravesado el cielo —Jesús, Hijo de Dios.

No tenemos un sumo sacerdote incapaz de compadecerse de nuestras debilidades, sino que ha sido probado en todo exactamente como nosotros, menos en el pecado. Por esto, acerquémonos con seguridad al trono de la gracia, para alcanzar misericordia y encontrar gracia que nos auxilie oportunamente.

Cristo, en los días de su vida mortal, a gritos y con lágrimas, presentó oraciones y súplicas al que podía salvarlo de la muerte, cuando en su angustia fue escuchado. Él, a pesar de ser Hijo, aprendió, sufriendo, a obedecer. Y, llevado a la consumación, se ha convertido para todos los que obedecen en autor de salvación eterna.

► **Pasión de nuestro Señor Jesucristo según san Juan** (18,1-19,42) (fragmento)

C. En aquel tiempo, salió Jesús con sus discípulos al otro lado del torrente Cedrón, donde había un huerto, y entraron allí él y sus discípulos. Judas, el traidor, conocía también el sitio porque Jesús se reunía a menudo allí con sus discípulos. Judas entonces, tomando la patrulla y unos guardias de los sumos sacerdotes y de los fariseos, entró allí con faroles, antorchas y armas. Jesús, sabiendo todo lo que venía sobre él, se adelantó y les dijo:

† «¿A quién buscáis?»

C. Le contestaron:

S. «A Jesús el Nazareno.»

C. Les dijo Jesús:

† «Yo soy.»

C. Estaba también allí Judas, el traidor. Al decirles «Yo soy», retrocedieron y cayeron a tierra. Les preguntó otra vez:

† «¿A quién buscáis?»

C. Ellos dijeron:

S. «A Jesús el Nazareno.»

C. Jesús contestó:

† «Os he dicho que soy yo. Si me buscáis a mí, dejad marchar a estos.»

C. Y así se cumplió lo que había dicho Jesús: «No he perdido a ninguno de los que me diste.»

Entonces Simón Pedro, que llevaba una espada, la sacó e hirió al criado del sumo sacerdote, cortándole la oreja derecha. Este criado se llamaba Malco.

Dijo entonces Jesús a Pedro:

† «Mete la espada en la vaina. ¿El cáliz que me ha dado mi Padre, no lo voy a beber?»

[...]

C. Tomaron a Jesús, y él, cargado con la cruz, salió al sitio llamado «de la Calavera» (que en hebreo se dice Gòlgota), donde lo crucificaron; y con él a otros dos, uno a cada lado, y en medio, Jesús. Y Pilato escribió un letrero y lo puso encima de la cruz; en él estaba escrito: «Jesús el Nazareno, el rey de los judíos.»

La Santa Faç, pintura de Georges Rouault. Col·lecció privada

Molts dels jueus el llegiren, perquè l'indret on havia estat crucificat Jesús queia vora mateix de la ciutat, i el rètol era escrit en hebreu, en llatí i en grec.

Els grans sacerdots digueren a Pilat.

S. «No hi poseu: "El rei dels jueus", sinó: "Aquest deia que era el rei dels jueus".»

C. Pilat contestà:

S. «Això que he escrit, ja està escrit.»

C. Els soldats, quan hagueren crucificat Jesús, recolliren el seu mantell i en feren quatre parts, una per a cada soldat. Quedava la túnica, que era sense costura, teixida d'una peça de dalt a baix. I es digueren entre ells:

S. «No l'esquincem; sortegem-la a veure a qui toca.»

C. S'havia de complir allò que diu l'Esclat: «Es reparteixen entre ells els meus vestits, es juguen als daus la meva roba.»

I els soldats ho feren així.

Vora la creu de Jesús hi havia la seva mare i la germana de la seva mare, Maria, la dona de Cleofàs, i Maria Magdalena. Jesús veié la seva mare i, al costat d'ella, el deixeble que ell estimava, i digué a la mare:

† «Mare, aquí tens el teu fill.»

C. Després digué al deixeble:

† «Aquí tens la teva mare.»

C. I d'aleshores ençà el deixeble l'acolli a casa seva.

Després d'això, Jesús, conscient que ja s'havia realitzat tot el que calia, perquè s'acabés de complir el que anunciava l'Esclat digué:

† «Tinc set.»

C. Hi havia allà un gerro ple de vinagre. Llavors cobriren la punta d'un manat d'hisop amb una esponja xopa de vinagre i la hi acostaren als llavis. Jesús, després de prendre el vinagre, digué:

† «Tot s'ha complert.»

C. Llavors inclinà el cap i expirà.

Leyeron el letrero muchos judíos, porque el lugar en que crucificaron a Jesús estaba cerca de la ciudad y el letrero estaba escrito en hebreo, latín y griego.

Entonces los sumos sacerdotes de los judíos dijeron a Pilato:

S. No escribas «El rey de los judíos», sino: «Este ha dicho: Soy el rey de los judíos.»

C. Pilato les contestó:

S. «Lo escrito, escrito está.»

C. Los soldados, cuando crucificaron a Jesús, cogieron su ropa, haciendo cuatro partes, una para cada soldado, y apartaron la túnica. Era una túnica sin costura, tejida toda de una pieza de arriba abajo. Y se dijeron:

S. «No la rasguemos, sino echemos a suertes a ver a quién le toca.»

C. Así se cumplió la Escritura: «Se repartieron mis ropas y echaron a suerte mi túnica.»

Esto hicieron los soldados.

Junto a la cruz de Jesús estaban su madre, la hermana de su madre, María de Cleofás, y María la Magdalena. Jesús, al ver a su madre y cerca al discípulo que tanto quería, dijo a su madre:

† «Mujer, ahí tienes a tu hijo.»

C. Luego dijo al discípulo:

† «Ahí tienes a tu madre.»

C. Y desde aquella hora, el discípulo la recibió en su casa.

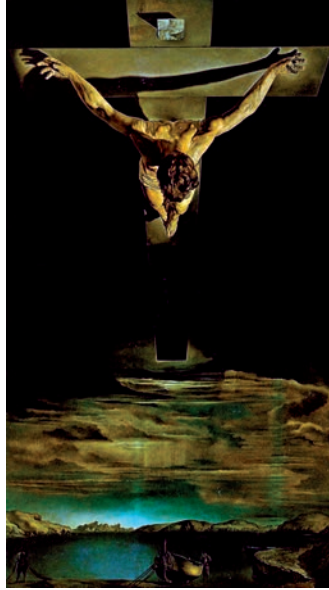
Después de esto, sabiendo Jesús que todo había llegado a su término, para que se cumpliera la Escritura dijo:

† «Tengo sed.»

C. Había allí un jarro lleno de vinagre. Y, sujetando una esponja empapada en vinagre a una caña de hisopo, se la acercaron a la boca. Jesús, cuando tomó el vinagre, dijo:

† «Está cumplido.»

C. E, inclinando la cabeza, entregó el espíritu.

Crist crucificat, pintura de Salvador Dalí

DISSABTE SANT

Comentari

Quantes vegades no hem dit o cantat que Jesús «fou crucificat, mort i sepultat, davallà als inferns!» Avui és un dia per meditar què diem quan recitem el Credo. Antigues homilies recomanen que aquest dissabte tot fos silenci, que res no el trenqués. Perquè el Redemptor s'havia adormit, reposava del combat de la Passió. No se'l podia pas desvetllar.

I l'Església, avui, ens continua dient: Acosteu-vos al sepulcre de Crist. Dins del sepulcre tot és silenci. Feu també silenci a fora, perquè malgrat el brogit de les nostres ciutats, als qui passin a prop o lluny d'aquest sepulcre, ni que sigui per un instant, aquest aturar-se a prop del silenci de Crist potser els farà recordar paraules de Jesús, que les multituds escoltaven perquè, encara que ningú els ho acabés de dir, les sentien com vingudes del cel. Potser hi haurà qui recordi la persona que els va ensenyar el Parenostre. I el resaran.

També hi haurà qui, amb l'oïda més fina, senti com una estranya remor: la de Crist que, anant més enllà de la mort, ha baixat fins al reialme de la mort per treure d'allà els qui de segles la mort s'havia fet seus. Quan la mort pensava vèncer, Jesús, amb la seva mort, donà mort a la mort.

Prop del sepulcre de Crist, pregueu i dejuneu, ens diu l'Església, perquè no només la nostra ànima participi de la Passió de Crist, sinó també el nostre cos. Silenci. Pregària. Dejuni. Silenci, perquè es pugui sentir el xiuxueig de la fe més humil dient: «Enmig de la tribulació, jo crec en Vós, Senyor». Oració, per augmentar la nostra esperança en la gloriosa resurrecció de Crist. Dejuni, perquè la disciplina en l'aliment farà que l'ànima voli més lliure per poder estar a prop del sepulcre i recordar tot el que havia passat a Jerusalem.

Josep Urdeix

Comentario

Quántas veces no hemos dicho o cantado que Jesús «fue crucificado, muerto y sepultado, descendió a los infiernos!» Hoy es un día para meditar lo que decimos cuando recitamos el Credo. Antigüas homilías recomendaban que en este sábado todo fuese silencio y que nada lo rompiese. Porque el Redentor se había dormido, descansaba del combate de la Pasión. No se le podía despertar.

Y la Iglesia, hoy, sigue diciéndonos: Acercaos al sepulcro de Cristo. Dentro del sepulcro todo es silencio. Guardad también silencio fuera, para que a pesar del estrépito de nuestras ciudades, a quienes pasen cerca o lejos de este sepulcro, aunque sea sólo por un instante, el hecho de detenerse ante el silencio de Cristo quizá les lleve a recordar algunas palabras de Jesús, unas palabras que las multituds escuchaban porque, aunque nadie se lo hubiese dicho, las sentían como palabras venidas del cielo. Quizá habrá quien recuerde a aquella persona que le enseñó el Padrenuestro. Y lo rezará. También habrá quien, con el oído más fino, oiga un eco extraño: el de Cristo que, yendo más allá de la muerte, ha bajado hasta el reino de la muerte para sacar de allí a los que, desde hace siglos, la muerte creía haberse hecho suyos. Cuando la muerte pensaba haber vencido, Jesús, con su muerte, dio muerte a la muerte.

En torno al sepulcro de Cristo, orad y ayunad, nos dice la Iglesia, para que no sólo nuestra alma participe de la Pasión de Cristo, sino también nuestro cuerpo. Silencio. Oración. Ayuno. Silencio, para poder oír el murmullo de la fe más humilde diciendo: En medio de la tribulación, yo creo en ti, Señor. Oración, que aumente nuestra esperanza en la gloriosa resurrección de Cristo. Ayuno, para que la disciplina en el alimento permita que el alma vuele más libre para poder estar junto al sepulcro y recordar todo cuanto sucedió en Jerusalén.

Josep Urdeix

Crist al si d'Abraham. Saltiri Smith Lesouéfi (s. XIII), Biblioteca Nacional, París

VETLLA PASQUAL

Setena lectura:

► **Lectura del llibre del profeta Ezequiel** (Ez 36,16-28)

El Senyor em va fer sentir la seva paraula i em digué: «Fill d'home, quan la casa d'Israel habitava el seu territori, el profanà amb el seu comportament i amb tot el que feia. Llavors vaig abocar sobre ells el meu rigor per la sang que havien vessat sobre aquella terra que ells havien profanat amb els seus ídols. Els vaig dispersar entre els pobles estrangers, els vaig escampar per diversos països en pena del seu comportament i de tot el que feien. Entre els pobles estrangers on anaren profanaren el meu nom, fent que diguessin d'ells: "Aquest era el poble del Senyor, i s'ha vist obligat a abandonar el seu país". Llavors m'ha dolgut de veure el meu sant nom profanat per la casa d'Israel entre els pobles estrangers on anaren. Per això digues a la casa d'Israel: Això diu el Senyor, el teu Déu: "No obraré perquè vosaltres ho hàgiu merescut, casa d'Israel, sinó per consideració al meu sant nom, que vosaltres heu profanat entre els pobles estrangers on anàreu. Jo santificaré el meu nom, que ha quedat profanat entre els pobles estrangers, després que vosaltres l'heu profanat entre ells. I quan jo manifestaré en vosaltres la meva santedat, als ulls dels pobles estrangers, sabran que jo sóc el Senyor Déu. Us prendré d'entre els pobles estrangers, us aplegaré de tots els països i us faré venir a la vostra terra. Abocaré sobre vosaltres aigua pura perquè sigueu purs de tota màcula i de tots els vostres ídols. Us donaré un cor nou i posaré un esperit nou dins vostre; trauré de vosaltres aquest cor de pedra i us en donaré un de carn. Posaré dins vostre el meu esperit i faré que seguïu els meus decrets, que compliu i observeu les meves decisions. Habitareu el país que vaig donar als vostres pares. Vosaltres sereu el meu poble, i jo seré el vostre Déu".»

El ciri pasqual i la llum, símbols de Crist en la Vetlla Pasqual

Séptima lectura:

► **Lectura de la profecia de Ezequiel** (Ez 36,16-28)

Me vino esta palabra del Señor: «Hijo de Adán, cuando la casa de Israel habitaba en su tierra, la profanó con su conducta, con sus acciones; como sangre inmunda fue su proceder ante mí. Entonces derramé mi cólera sobre ellos, por la sangre que habían derramado en el país, por haberlo profanado con sus idolatrías. Les esparcí entre las naciones, anduvieron dispersos por los países; según su proceder, según sus acciones los sentencié. Cuando llegaron a las naciones donde se fueron, profanaron mi santo nombre; decían de ellos: "Estos son el pueblo del Señor, de su tierra han salido." Sentí lástima de mi santo nombre profanado por la casa de Israel en las naciones a las que se fue. Por eso di a la casa de Israel: Esto dice el Señor: "No lo hago por vosotros, casa de Israel, sino por mi santo nombre, profanado por vosotros, en las naciones a las que habéis ido. Mostraré la santidad de mi nombre grande, profanado entre los gentiles, que vosotros habéis profanado en medio de ellos; y conocerán los gentiles que yo soy el Señor —oráculo del Señor— cuando les haga ver mi santidad al castigarlos. Os recogeré de entre las naciones, os reuniré de todos los países, y os llevaré a vuestra tierra. Derramaré sobre vosotros un agua pura que os purificará: de todas vuestras inmundicias e idolatrías os he de purificar. Y os daré un corazón nuevo, y os infundiré un espíritu nuevo; arrancaré de vuestra carne el corazón de piedra, y os daré un corazón de carne. Os infundiré mi espíritu y haré que caminéis según mis preceptos, y que guardéis y cumpláis mis mandatos. Y habitaréis en la tierra que di a vuestros padres. Vosotros seréis mi pueblo, y yo seré vuestro Dios".»

Lectura de las cartas apostólicas:

► **Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Romanos** (Rm 6,13-11)

Hermanos: los que por el bautismo nos incorporamos a Cristo fuimos incorporados a su muerte. Por el bautismo fuimos sepultados con él en la muerte para que, así como Cristo fue resucitado de entre los muertos por la gloria del Padre, así también nosotros andemos en una vida nueva. Porque si nuestra existencia está unida a él en una muerte como la suya, lo estará también en una resurrección como la suya. Comprendamos que nuestra vieja condición ha sido crucificada con Cristo, quedando destruida nuestra personalidad de pecadores, y nosotros libres de la esclavitud al pecado; porque el que muere ha quedado absuelto del pecado.

Por tanto, si hemos muerto con Cristo, creemos que también viviremos con él; pues sabemos que Cristo, una vez resucitado de entre los muertos, ya no muere más; la muerte ya no tiene dominio sobre él. Porque su morir fue un morir al pecado de una vez para siempre; y su vivir es un vivir para Dios. Lo mismo vosotros, consideraos muertos al pecado y vivos para Dios en Cristo Jesús Señor Nuestro.

► **Lectura del santo evangelio según san Lucas** (Lc 24,1-12)

El primer día de la semana, de madrugada, las mujeres fueron al sepulcro llevando los aromas que habían preparado. Encontraron corrida la piedra del sepulcro. Y, entrando, no encontraron el cuerpo del Señor Jesús.

Mientras estaban desconcertadas por esto, se les presentaron dos hombres con vestidos refulgentes. Ellas, despavoridas, miraban al suelo, y ellos les dijeron: «¿Por qué buscáis entre los muertos al que vive? No está aquí. Ha resucitado. Acordaos de lo que os dijo estando todavía en Galilea: "El Hijo del hombre tiene que ser entregado en manos de los pecadores, ser crucificado y al tercer día resucitar".»

Recordaron sus palabras, volvieron del sepulcro y anunciaron todo esto a los Once y a los demás. María Magdalena, Juana y María, la de Santiago, y sus compañeras contaban esto a los apóstoles. Ellos lo tomaron por un delirio y no las creyeron.

Pedro se levantó y fue corriendo al sepulcro. Asomándose, vio sólo las vendas por el suelo. Y se volvió admirándose de lo sucedido.

Lectura de les cartes apostòliques:

► **Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma** (Rm 6,3-11)

Germans, tots els qui hem estat batejats en Jesucrist, hem estat submergits en la seva mort. Pel baptisme hem estat sepultats amb ell en la mort, perquè, tal com Crist, gràcies al poder admirable del Pare, va ser ressuscitat d'entre els morts, també nosaltres emprenguem una nova vida. I si nosaltres hem estat plantats vora d'ell per aquesta mort semblant a la seva, també hem de ser-ho per la resurrecció. Queda ben clar: l'home que érem abans ha estat crucificat amb ell, perquè el cos pecador perdi el seu domini, i d'ara endavant no siquem esclaus del pecat: els qui són morts queden desvinculats del pecat.

I si hem mort amb Crist, creiem que també viurem amb ell. I sabem que Crist, un cop ressuscitat d'entre els morts, ja no mor més, la mort ja no té cap poder sobre ell. Quan ell morí, morí el pecat una vegada per sempre, però ara que viu, viu per a Déu. Igualment vosaltres, penseu que sou morts pel que fa al pecat, però viviu per a Déu en Jesucrist.

► **Lectura de l'evangelí segons sant Lluc** (Lc 24,1-12)

El diumenge, molt de matí, les dones anaren al sepulcre amb les espècies aromàtiques que havien preparat. Trobaren que la pedra havia estat apartada de l'entrada del sepulcre. Hi entraren, però no trobaren el cos de Jesús, el Senyor. Mentre es preguntaven què havia passat, se'ls presentaren dos homes amb vestits resplendents. Esglaiades, s'inclinaren amb la cara fins a terra, i ells els digueren: «Per què busqueu entre els morts aquell que viu? No hi és, aquí: ha ressuscitat. Recordeu com us parlava quan era a Galilea, i us deia que el Fill de l'home havia de ser entregat a uns homes pecadors, que havia de ser crucificat i, que al tercer dia, havia de ressuscitar». Llavors es recordaren del que Jesús havia predit. Se'n tornaren del sepulcre i anunciaren tot això als onze i a tots els altres. Aquestes dones eren Maria Magdalena, Joana, i Maria, mare de Jaume. També les altres que eren amb elles, els ho deien. Però als apòstols aquesta història els semblà una quimera, i no se les cregueren. Pere se n'anà corrents al sepulcre, s'ajupí per mirar a dintre i veié que no hi havia res més que el llençol d'amortallar tot aplanat, i se'n tornà a casa, preguntant-se amb estranyesa què podia haver passat.